

EGŁUTÉ

DECEMBER

1997

GRUODIS

Vol. 48 / Nr. 10

EG L U T Ė

GRUODIS / DECEMBER / 1997 Vol. 48 / Nr. 10

TURINYS

- 1 KALĖDŲ DŽIAUGSMAS, *Laimutis B. Švalkus*
- 2 KALĖDINA PASAKA, *Dagnė Vitkauskaitė*
- 3 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 7 JEI NEBŪTŲ KALBOS – TAI NEBŪTŲ LIETUVOS
- 9 IŠ PASAKŲ SKRYNIOS
- 15 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 17 KALĖDOS
- 18 TIKIU, *Irena Šerelienė*
- 21 MŪSŲ KŪRYBA
- 25 AR ŽINAI?
- 28 GALVOSŪKIAI
- 31 JUOKŲ MAIŠELIS
- 33 NESULAUKIAU, *Laimutis B. Švalkus*
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Viršelis : Dail. Vidos Alesienės

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išcina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Redakcinis kolektyvas: Alicija Brazaitienė, Vida Brazaitytė, Regina Kučienė,

Edvardas Šulaitis, Irena Šerelienė.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

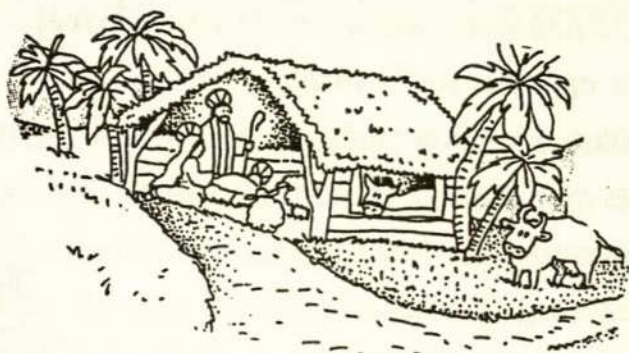
ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

KALĖDŲ DŽIAUGSMAS

Laimutis B. Švalkus

Džiaugsmu širdelė
ima man plakti, –
gimė Jėzulis
Kalėdų naktį.

Atėjo sveikint
jo piemenėliai,
puošnūs karaliai
ir avinėliai.

Bėgsiu pasveikint
ir aš Jėzulį,
kurs prakartėlėj
ant šieno guli.

Su angeliukais
giesmes giedosiu
ir piemenėlių
rageliais grosiu.

KALĖDINĖ PASAKA

Gyveno kartą senas senis su savo anūke. Jie buvo labai neturtingi. Atėjo Kalėdos, o senis neturėjo pinigų nusipirkti eglutei, todėl nuėjo į mišką. Jis norėjo savo anūkei išrinkti pačią gražiausią eglutę. Ėjo senis per mišką ir negalėjo iš visų eglų gražiausios išrinkti. Pagaliau pamatė mažą eglutę. Ji buvo tokia graži, kad seniui buvo gaila ją kirsti. Juk tokia graži ji bus kai užaugs. Tačiau senis užsimojo kirviu ir... Bet kirvis išslydo seniui iš rankų ir išskrido toli. Buvo jau tamsu ir senis kirvio nebegalėjo surasti. Bet kokios bus Kalėdos be eglutės?

Kaip nusimins jo anūkė. Tada senis sugalvojo kaip jis gali ir eglutės nekirsti ir ją anūkei parnešti. Paėmė jis kastuvą ir iškasė eglutę. Idėjo ją į kibirą ir norėjo eiti, bet duobėje, iš kurios jis ištraukė eglutę, kažkas sublizgėjo. Senis pamatė aukso puodą. Jis net apsiverkė iš laimės. Už visą auksą senis nupirko anūkei dovanų, o eglutę pasistatė savo trobelėje. Ji ten augo ir kiekvienas Kalėdas darėsi vis didesnė ir gražesnė. O senis su anūke gyveno ilgai ir laimingai.

Dagnė Vitkauskaitė

* * * * *

Bėgo barsukas,
Bėgo per tiltą.
Labai pavargo,
Labai sušilo.

Šast po eglutėm,
Knapt ir užsnūdo...
Tiktai balandy
Teatsibudo.

Zita Gaižauskaitė

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

Gruodžio 25 dieną saulė tarsi stabtelės trumpam, atsipūs ir dabar jau kops vis aukščiau ir aukščiau. Dienos ims ilgėti, o naktys trumpėti. Į duris pasibels bene didžiausia ir gražiausia metų šventė – Saulėgrąža, kurią dauguma vadina Kalėdomis. Na, bet kaip bepavadinsi, vis tiek nesugadinsi.

O prieš tai dar teks patirti Kūčias. Kas yra Kūčios? Pirmiausia tai labai gardus valgis, skirtas mirusiųjų vėles pamaloninti, piktas dvasias ar Perkūną nuvyti. Gali ir tu pasigaminti. Paimk aguonų, jas sutrink, išsivirk kviečių, pupų ar žirnių ir, visa tai sumaišęs, pasaldink medumi. Tai ir bus „kūčios“ valgis.

Antra, tai diena, kurios metu teks švarinti namus, ruošti vakarienei valgius, išsimaudyti ir apsivilkti švarutėlius marškinėlius. Iki Kūčių vakarienės būtinai su visais susitaisyk ir sugražink skolas, antraip kitais metais iš skolų neišbrisi.

Vakare namai pakvips eglėšakiais, žvakelėmis ir... dovanomis. Su šeima susėsi už stalo ir po visos dienos pasninkavimo galėsi valgyti lig soties. Bet didžiausi įdomumai laukia tavęs nuo vidurnakčio. Jei neužmigs.

Seneliai pasakojo, kad per patį vidurnaktį šuliniuose vanduo vynu pavirsta. Vienas žmogus, pasėmęs vandenėlio arkli

pagirdyti, ir pats atsigaivino. Ogi vanduo ne vanduo, o pats tikriausias vynas! Daug kas sakosi tai patyręs.

Dar sako, kad vidurnaktį visi gyvulėliai žmogaus balsu prašneka. Bet jei tyčia jų tykosi pasiklaudyti, tai vietoje negyvas krisi... Galima tik netyčia. Tad saugokis.

Ar nori stiprus ir išmintingas užaugti? Tai paprašyk, kad mama už Kūčių stalo kuo gausiau tave grūdais apibertų. Gal padės.

Daug stebuklų vyksta šią naktį ir dar daugiau būrimų išsipildo. Gali sužinoti viską, ko tik širdis geidžia.

Stalą, ant kurio Kūčias valgysi, apklok šieniu, o tik po to užtiesk staltiesę. Po vakarienės užsimerk ir dešinės rankos dviem piršteliais ištrauk vieną žolelę. Ji tau daug ką pasakys. Jei teks ilga ir stora – ilgai gyvensi ir laimingas vestuves kelsi, su lapeliais ar gumbu – turtuose paskęsi, su sėklelėmis ar galvute – galvočium tapsi. Bet jei trumpą ar ploną sučiupsi – nelaimės ir neturtas iš paskos vaikščios, sutręšęs – nuo ligų nepaspruksi.

Jei norėsi sužinoti, ar kitais metais draugą turėsi, ar vienas vaikštinėsi, vakarienės metu pasemk saują žirnių, kviečių arba riešutų

ir suskaičiuok. Jei jie susirikiuos poromis, tai ir tu vienas nebūsi. O kai užaugsi, tai taip sau mylimą išsibursi.

Arba vienas iš tėvų iš už stalo turi ant visų pažerti grūdų, o tas, kuris daugiausia jų sugaus, ateityje bus turtingiausias.

Kad vidurnakčio laukti neprailgtų – pažaiskime „Kepurių vertimą“. Visus, kurie norės kartu pažaisiti, išvesk į kitą kambarį, o pats paimk tiek kepurų ar puodelių, kiek žaidėjų. Po kiekviena kepure paslėpk vieną daiktą – simbolį. Na, pavyzdžiui, žiedas reiškia vedybas, rūta – senmergystę, rožančius – davatkystę, pinigai – turta, nosinė – ašaras, raktas – šeiminkavimą, lėlė – vaiką, kaspinas – tolimą kelionę, duona – sočius metus, gėlė – vienatvę visus metus. Galima kokį palikti ir tuščią. Kam teks tuščias, tas liks ubagu. Taigi, kai viskas paslėpta, tegul visi sugrįžta ir traukia savo likimą.

Pirmą Kalėdų dieną niekas į svečius neina. Patys ilsisi, mėsiškus gardumynus valgo ir kitiems leidžia pailsėti.

O štai antrą dieną prasideda dar didesnės linksmybės. Po kaimus ir miestelius vaikštinėja Meškos, Arkliai, Gervės, Ožiai, Avelės, Čigonai ir visi kelia daug triukšmo. Maža to, dar paskui save valkioja kelmą. Vakare jį sudegina. Bet svarbiausia – lanko žmones, gero linki, ir vargas tam, kuris visų šių padarų neišleis į namus ir nepavaišins. Nesvetingas sulauks didelių nelaimių.

KŪČIŲ BURTAI

Dvylika Kūčių patiekalų – tai dvylika mėnesių. Trylika – senoviškesnis, Mėnulio kalendoriaus laikų, paprotys.

Žvaigždėtas dangus – derlingi metai, dėslios vištos, pilni miškai grybų. Smarkus vėjas – pasakiškas riešutų ir obuolių derlius. O jeigu gamta iškrečia pokštą ir Kūčių dieną lyja, nėr ko baimintis – miežiai užderės!

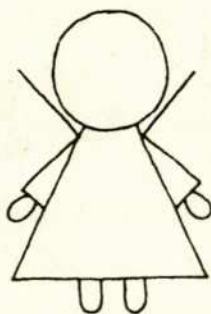
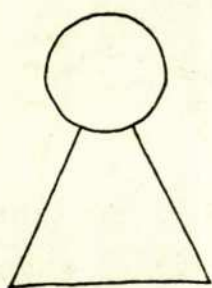
Papurtytos, pabarstytos šiukšlėmis obelys bus gyvybingos, o jų šakos lipse aplips obuoliais.

Kūčių vidurnaktį vieną sekundę vanduo būna vynu, kurio išgėręs žmogus viską žino, net gyvulių kalbą supranta.

Bitininkai, kurie paklauso amžių papročio ir pavaišina nelaikančius bičių medumi, sulauks gausių spiečių, daug gardaus medaus.

* * * * *

KAIP NUPIEŠTI ANGELĖLĮ BALTA

Tik pažiūrėk, kaip tai paprasta. Čiupkite pieštuką ir tuoj pat pabandykite. Pavyko? Tuomet šiais sparnuotais linksmuoliais papuoškite dovanėles, sveikinimus ar šiaip kokį kalėdinį paveikslėlį nupieškite.

JEI NEBŪTŲ KALBOS — TAI NEBŪTŲ LIETUVOS

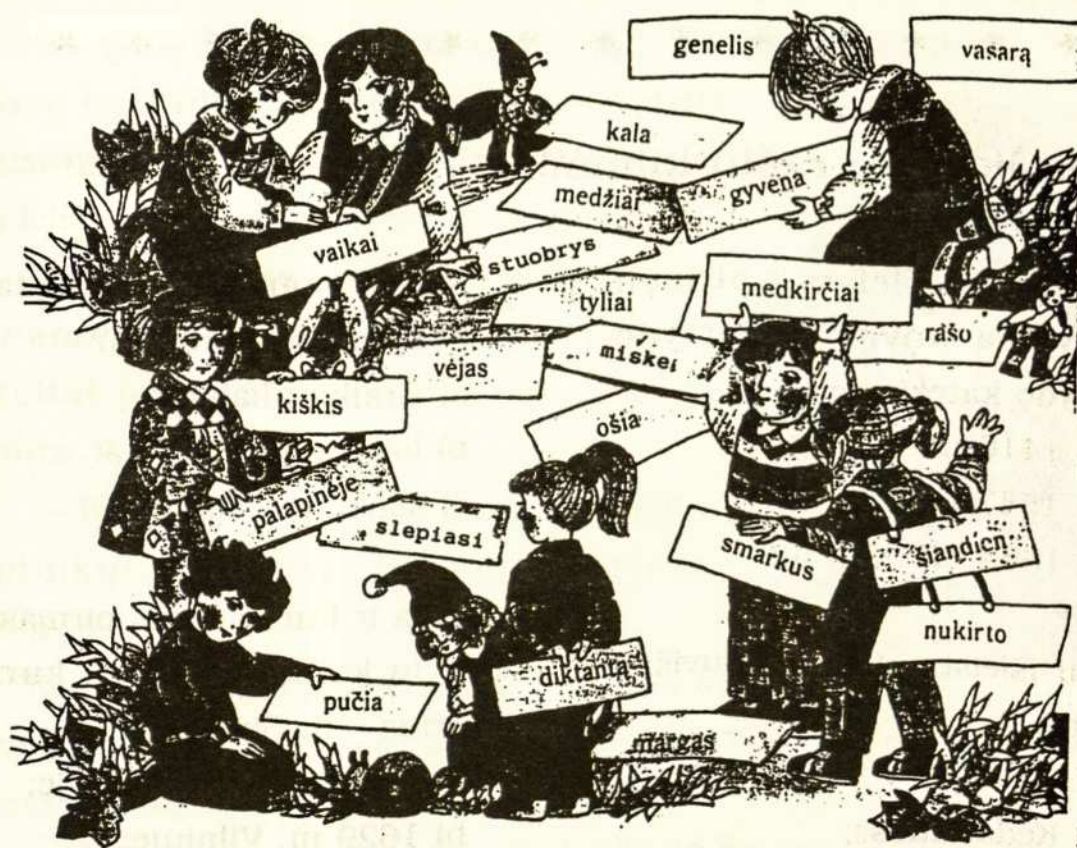
Sakinio žodžiai

Vaikai žaidė – iš atskirų žodžių dėliojo sakinius. Jie nesutarė, nuo ko pradėti.

— Žinau, – pasakė Jonukas, – pradėkime nuo veiksnio ir tarinio. Juk jie svarbiausi sakinyje. Ieškokime žodžių, kurie atsako į klausimus kas? ką veikia? ką veikė?..

— Puiku! – sušuko Onutė. — Paskui ieškosime žodžių, kurie atsako į kitus klausimus: ką? koks? kokia? kaip? kur? kada?..

Vaikai šoko dėlioti sakinius. Pažaiskite drauge su jais – iš šių žodžių sudarykite kuo daugiau sakinių.

Kas sudarė daugiausia sakinių? Kiek?

Trumpai drūtai...

Kaip reikia teisingai sveikinti: „sveikinu su...” ar „sveikinu... proga?”

R. Jasinskaitė (Biržų raj.)

Anksčiau buvo įprasta sakyti: „sveikinu su gimtadieniu, vardadieniu ir t.t. Dabar kalbininkai sako, kad taip neteisinga, nes tai būtų lyg eiti kartu su kažkuo šalia ir sveikinti žmogų. Kalbos žinovai pataria sveikinti šitaip: „sveikinu gimimo dienos proga, vardo dienos proga“, „sveikinu sulaukus ... gimtadienio“ ir pan. Taigi, teks stengtis atprasti nuo įprasto „su“.

* * * * *

Kokia lietuvių rašto kilmė?

1. Kada išleista pirmoji lietuviška knyga – Martyno Mažvydo katekizmas?
 - a) 1410 m. (XV a.);
 - b) 1547 m. (XVI a.);
 - c) 1653 m. (XVII a.);
2. Kur išleista pirmoji lietuviška knyga?
 - a) Vilniuje;
 - b) Kėdainiuose;
 - c) Karaliaučiuje
3. Kokiu pagrindu sudarytas lietuvių kalbos raidynas?
 - a) Graikų alfabeto;
 - b) lotynų abėcėlės;
 - c) slavų kirilicos.
4. Kada ir kur išleistas pirmasis lietuvių kalbos žodynas, kurio autorius – K. Sirvydas?
 - a) 1547 m. Karaliaučiuje;
 - b) 1629 m. Vilniuje;
 - c) 1898 m. Peterburge.

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

GRIGO RATAI

Jurgis Jankus

Buvo Kūčių diena. Snigo. Vėjas suko sniegą kaip gerus miltus, iš kurių visų vaikų mamos Kūčioms pyragus kepė.

Saulės nebuvo matyti. Turėjo būti jau nebetoli vakaras, kadangi lauke ėjo tamsyn. Jau visi buvo susirinkę į namus, ir visuose apylinkės keliuose tik vienut vienas keleivis tebuvo matyti.

Ėjo jis sunkiai. Priekin susilenkęs brido per sniegą. O to sniego ant kelio darėsi vis daugiau ir daugiau. Ir vėjas darėsi vis aštresnis.

Su sykiu keleivis pajuto užuovėją ir sustojo. Priešais buvo bažnyčia. Šalia bažnyčios – didelis apsnigtas sodas. Sode gražus namas su dideliais, smagiai apšviestais langais.

Keleivis pasuko per sodą ir pasibeldė į namo duris. Išėjo moteris. Išėjusi greitai permetė akimis keleivį nuo galvos iki kojų.

— Ko čia dabar pro tas duris?.. Eik aplinkui, – pasakė, užtrenkė duris ir nubėgo.

Keleivis apsuko namą. Namo gale rado kitas duris, o prie durų stovėjo ta pati moteris, rankoje atkišusi duonos riekę ir sūrio gabalą.

— Še, pasimelsk už sielas, skaistykloje kenčiančias.

Keleivis nusišypsojo.

— Kad aš ne elgeta, – pasakė. — Aš norėjau pamatyti kleboną.

Moteris dar sykį apžiūrėjo nuo galvos iki kojų ir – įleido. Atėjo klebonas. Jis buvo aukštas, truputėlį žilstelėjęs.

— Tai ką, mano mielas, pasakysi? – paklausė.

— Norėjau didelės malonės prašyti, – pasakė keleivis nusilenkdamas.

— Tai sakyk, sakyk.

— Pavargau, klebone. Kojų nebepanešu, o namai dar toli...

— Tai nakvynės nori?

— Ne, ne nakvynės. Norėjau paprašyti, gal klebonas galėtų kokią galiuką pavėžinti.

— Ne, aš tai jau ne, – greitai atsakė klebonas. — O berniukas irgi pavargęs. Rytoj reikės anksti keltis į bažnyčią. Pažiūrėk, žmogel, kur nors pas ūkininką.

Keleivis pažiūrėjo klebonui į akis ir išėjo. O klebonas pasiliko ir galvoja, kad to žmogaus akys kažin kur matytos. Žmogus atrodo nejaunas, o akys kaip kūdikio. Ir taip matytos... Jis ir šeimininkės paklausė, ar ta nemačiusi kada.

— Iš akių lyg ir būtų kur matytas, – pasakė.

Keleivis vėl išėjo į vėją. Buvo šalta ir tebesnigo.

Paėjo, paėjo ir pasuko į didelio, gražaus ūkio kiemą. Pro ūkininko durisėjo kvapas barščių su džiovintais baravykais, keptos žuvies, šutintų kopūstų, obuolių ir ką tik iš krosnies ištraukto pyrago.

Keleivis užėjo prašyti, kad pavėžintų.

— Žmogau, kur dabar? Pačiose Kūčiose ir dar tokią naktį. Jeigu nori, sėsk, kartu pavalgysim, o rytoj gal kas į bažnyčią iš jūsų kaimo atvažiuos.

Bet keleivis nenorėjo nei nakvoti, nei valgyti. Jis vėl išėjo į kelią.

Taip jis perėjo visą kaimą. Visur žmonės buvo smagūs, laukė Kūčių. Visi dėjo ant stalo plotkeles, visi laukė Kristaus Kūdikėlio užgimstant. Niekas nenorėjo tokį vakarą pajudėti iš namų dėl kažkokio nepažįstamo žmogaus.

Tik vienas dalykas buvo keistas. Kai tik keleivis išeidavo iš namų, tuoj visi vienas į kitą pasižiūrėdavo ir kiekvienas sakydavo, kad tas žmogus lyg kažin kur matytas. Ypač akys...

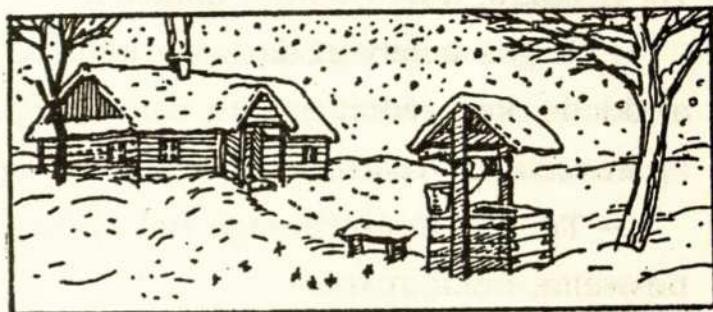
Taip keleivis pasiekė kaimo galą ir pamatė mažą trobelę.

Pasibeldė.

— Prašom, – iš vidaus atsiliepė balsas.

Durys buvo neužsklęstos.

Trobelėje buvo vienas žmogelis. Ne toks dar senas, kaip suvargęs, sunykęs, drabužiai susinešioję.

Žmogelis buvo pasiruošęs Kūčioms. Stalas apklotas šieniu, užtiestas balta staltiese ir vidury padėta paplotėlė.

— Pavaišinti neturiu kuo, – tarė žmogus. — Nors paplotėlę perlaušim. Šiandien juk Kūčios. Prašom sėsti už stalo.

Keleivis nesėdo. Jis tik prašė, kad žmogus, kurio vardas buvo Grigas, jį pavėžintų per mišką.

Grigas pakrapštė pakaušį, pažiūrėjo pro langą į kiemą.

— Kad daug sniego. Kažin, ar kumeliukė ratus patrauks...

— Kodėl ratus? Galime rogėmis, – pasakė keleivis.

— Kad sarmata ir prisipažinti. Rogių neturiu. Matai, pereitą žiemą kaimynas pasiskolino malkas pabaigti vežti, sulaužė ir išmetė.

— Kodėl jam nieko nesakei?

— Sakiau. O jis man: gal nori, kad už seną laužą tau naujas

roges įtaisyčiau? Ką čia žmogus dėl senų rogių su geru kaimynu pyksies, – paaiškino Grigas.

Keleivis įdėmiai pasižiūrėjo į Grigą. Tas paėmė nuo stalo plotkele, perlaužė. Pusę pats suvalgė, o kitą pusę padavė keleiviui. Keleivis plotkelės gabaliuką įsidėjo į burną, paskui pažiūrėjo pro langą.

— Tai reikės man eiti pėsčiom...

— Ne, taip eiti negali, – visiškai rimtai pasakė Grigas. — Aš galvoju, kad per mišką kelias turėtų būti neužpustytas. Pavažiuosim. Tik nežinau, kaip bus per pelkes...

Ir Grigas keleiviui daugiau kalbėti neleido. Suieškojo kailinius, antklodę, kad sėdėti nebūtų šalta, pasikinkė, ir abu išvažiavo.

Pavažiavo, pavažiavo, ir staiga Grigas pasižiūrėjo žemyn.

— Tik tu žiūrėk! Sniego tiek, o ratai bėga kaip vasarą. Nė kiek nesivelia, neklimpsta.

Keleivis nusišypsojo.

— Juntu, kad lengvai bėga. Gal todėl, kad Kūčios, – tarė jis Grigui.

— Gal ir todėl. Jeigu taip bus, tai kaipmat nulėksim, – ir Grigas paragino kumeliukę, kad sparčiau bėgtų.

Nustoję snigti. Vėjas paėmė didelę šluotą, nušlavė nuo dangaus visus debesis ir nuėjo Kūčių valgyti. Angeliukai uždegė žvaigždes.

Kumeliukė bėgo, bėgo, kol pradėjo klimpti.

— Pelkė, – pasakė Grigas, — Dar nužšalusi.

— Grįžk atgal. Pailsėjau. Kelią pabaigsiu pėsčias, – ragino keleivis.

— Išvažiuosim! Čia tik trumpas galiukas toks...

Bet kumeliukė tik šmukšt gilyn į purvą. Vežimėlis smukt ligi ašių. Kumelikė traukia, traukia, o vežimėlis nė iš vietos.

— Tamsta sėdėk. Aš pastumsiu, – pasakė Grigas, Iššoko ir pradėjo stumti. Paskui ėmė kartu su kumeliuke traukti. Patraukė,

paridino kelis žingsnius, bet vežimėlis vėl smukt ligi pusės šonų. Kumelaitė išmukusi ligi pilvo.

— Tamsta palauk čia, – sugalvojo Grigas. — Aš bėgsiu į kaimą ir paprašysiu talkos.

— Kad aš jau buvau. Visi užimti. Kūčias valgo.

— Bet aš nebuvo, – greitai pasakė Grigas, išsikapstė iš pelkės ir pasileido į kaimą.

Visose kaimo trobose buvo šviesu. Visi sėdėjo apie stalus, valgė Kūčias ir giedojo giesmes.

Grigas visas trobas apibėgo, bet niekas nenorėjo jam padėti.

— Kaip dabar mes eisim! Tokia didelė šventė.

Grigas sugrįžo vienas ir nusiminęs. Prabėgdamas pro savo namus, pasiėmė ilgą kartį. Gal galės vežimėlį

kaip nors iškelti...

Vežimėlis buvo įgrimzdęs labai giliai. Kumeliukė mynė, mynė kojomis, bet tai nieko nepadėjo. Keleivis ramiai snaudė, smakrą ant krūtinės nuleidęs. Jo veidas buvo baltas ir šviesus. Grigas nenoromis jį pažadino.

— Atsiprašau, Tamsta. Niekas nenori padėti. Gal sėsk raitas, kumelaitė per pelkę kaip nors nuklamos. O vežimą aš jau kaip nors išstumsiu, kad per naktį neišaltų.

Keleivis pakėlė galvą, pasižiūrėjo savo šviesiomis akimis į Grigą ir

tarė:

— Kodėl sakai, kad niekas nenori padėti. O štai du atjoja...

Grigas atsisuko ir pamatė du raitelius.

— Įklimpome, – paaiškino.

Vyrai nušoko nuo arklių, apžiūrėjo vežimėlį, paskui nuvedė savo arklius į priekį ir prikinkė prie Grigo kumelaitės, visus į eilę vienas po kito.

— Sėsk ant viduriniojo ir paragink, o mudu pastumsim, – tarė vyrai Grigui.

Grigas užšoko, paragino, ir vežimėlis tuoj ėmė judėti. Arkliai iš pradžios ėjo žingine, paskui ėmė bėgti risčia, dar už kelių akimirksnių pasileido šuoliu.

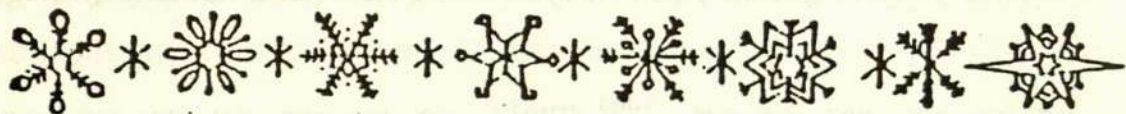
Grigas apsidairė, žiūri, kad arkliai kojomis žemės nesiekia! Vėjas tik švilpia pro ausis. Ir vežimėlis jau skrenda! Apačioj visas kaimas ir bažnyčia.

Žmonės kepures nusiėmę žiūri aukštyn. Kiti net rankas susidėję klūpo. Sode klebonas rankas iškėlęs į dangų.

Grigas žvilgtelėjo į keleivį. Žvilgtelėjo ir pats rankas sudėjo iš nuostabos. Vežimėlyje sėdėjo nebe pavargęs keleivis, bet pats Kūdikėlis Jėzus. Jis laimino kaimą ir miestelį, ir žmones, kurie visais keliais ir takeliais skubėjo į Bernelių Mišias.

Žmonės pažino Grigą ten aukštai šalia Kūdikėlio Jėzaus. Visi galvas užvertę žiūrėjo į viršų, tik negalėjo suprasti, kam Kūdikėlis tokį prastą palydovą pasirinko – visų pajuoktą, niekam nevertą Grigą.

Dar ir dabar kiekvieną giedrą naktį Grigo Ratai tebešviečia iš dangaus, paklydusiam keleiviui kelią rodo. Žmonės seniai užmiršo, kaip tie ratai danguje atsirado. Bet retas yra, kuris negali Grigo Ratų parodyti.

IŠ ISTORIJS LOBYNO

KĄ REIŠKIA SAPNUOTI VILKUS

Didysis Lietuvos kunigaikštis Gediminas medžiojo Taurakalnio ažuolyne. Persekiodamas didžiulį, juodą, aštriaragį taurą, atsidūrė Neries kilpoje. Žvėris piktai dairėsi, trypė vietoje, nedrįsdamas pulti į sraunią upę. Kunigaikščio paleista strėlė įsmigo į jo krūtinę. Mirtinai sužeistas tauras susmuko vietoje. Kunigaikščio palydovai nunešė laimikį į Šventaragio slėnį tarp Neries ir Vilnelės, prie senos medinės pilies. Čia, prie amžinos ugnies aukuro, padėkojo dievams už sėkmingą medžioklę. Jau sutemos gaubė slėnį, kai Gediminas atsigulė pilyje ant minkštų žvėrių kailių pailsėti. Naktis. Aplink tylu. Tik mėnulis bandė per langelį pažvelgti į menę. Kunigaikštis ramiai miegojo ir susapnavo ant Kreivojo kalno didžiulį geležinį vilką. Keisto sapno paveiktas, Gediminas pakirdo. Ką reiškia šis vilkas, paklausė rytą vyresnįjį žynį Lizdeiką.

— Tada, kai po medžioklės prie Trakų Galvės ežero sapnavai vilką su vilkiukais, dievai davė ženklą ten pastatyti pilį ir perkelti sostinę iš Kernavės. Taip ir padarei. Jeigu ir vėl sapne matei vilką, ir dar geležinį, vadinasi, reikia ir čia ant Kreivojo kalno statyti pilį. O šią, apgriuvusią – perstatyti. Abi pilys turi būti tvirtos ir didelės. Iš plytų ir akmenų, kad joks priešas jų neįveiktų.

— Ir sostinę iš Trakų čia perkelti?!

— Taip! Čia! Dviejų upių santakoje turi išaugti didelis miestas, kokio dar nėra Lietuvoje. Atvyks čia pirkliai, amatininkai, mokslo vyrai, menininkai, įsikurs mokyklos, universitetai...

— O iš kur medžiagų: akmenų ir plytų imti tokioms pilims ir rūmams – tokiam dideliame miestui statyti?..

— Prašyk dievų, aukok aukas ir jie padės. Ne kartą galvojau, kad kiekvienas atvykstantis į Ramovės ažuolyną žmogus galėtų miestui

padovanoti po keletą plytų ar didesnę akmenį. Būtų graži pradžia.

Gediminui patiko tokia žynio kalba ir ėmėsi darbo. Žinia apie statomą ir plečiamą miestą plačiai pasklido. Atvykstantys iš tėvonijų ir kunigaikštijų, vežė statybines medžiagas, statė plytines, dirbtuves, gyvenamuosius namus. Pilis ant Kreivojo kalno, nugriautoji jo papėdėje ir miesto mūrai kilo, kaip dievų palaiminti.

Gediminas vėl patraukė į Taurakalnio ažuolyną medžioti. Ir šį kartą medžioklė buvo sėkminga – nudobė didžiulį stumbrą. Grįžęs į Žemutinę pilį, iškėlė puotą medžiotojams. Naktį Gediminas ir vėl susapnavo geležinį vilką, tik daug didesnę, plačiai pražiojusį nasrus. Jis pasirodydavo tai nat Aukštutinio, tai nat Kreivojo kalno ir staugė tokiu galingu balsu, jog kunigaikštis pabudo.

Ir vėl Gediminas kreipėsi į žynį. Papasakojo, ką sapnavęs.

— Ką šį kartą reikia daryti? – klausė.

— Nieko naujo, didysis kunigaikštis. Reikia statyti vėl naują pilį. Šį kartą ant Aukštutinio kalno. Kad augantį miestą visos trys pilys gerai saugotų, kad jokie priešai neįveiktų...

— Gerai! O kaip paaiškinti tą nepaprastą staugimą, kad jo balsas net ažuolyne gaudė?!

— Miesto vardas skambės galingai po visą pasaulį. Tik kuo vardu bus šis miestas, kunigaikštis, kaip jį pavadinsi?..

— Vilniumi! – ilgai negalvojęs, ryžtingai pasakė Gediminas.

Tai buvo 1323 – Lietuvos sostinės Vilniaus miesto įkūrimo metais. Statybos vyko sparčiai, pilys augo, kilo aukštyn, miestas plėtėsi, sostinę puolė kryžiuočiai, lenkai, totoriai, kiti priešai, bet Vilnius, kaip pranašavo žynys, buvo neįveikiamas.

KALĖDOS

SVEIKAS, JĖZAU GIMUSIS,
ŠVENTAS DIEVO KŪDIKI!

Senovėje Betliejaus miestelyje Kalėdų naktį gimė Jėzus Kristus, Dievo sūnus. Jis įsteigė žemėje Dievo karalystę, darbais ir žodžiais mokė žmones mylėti Dievą ir vykdyti Jo įsakymus. Kalėdas švenčia visi krikščionys. Bažnyčiose vyksta pamaldos, skamba džiaugsmingos giesmės. Visur spindi Kalėdų eglutės. Vaikams Kalėdų senelis atneša jiems dovanų. Pirmąją

Kalėdų dieną, gruodžio dvidešimt penktąją, mokiniams prasideda Kalėdų atostogos, kurios trunka iki Trijų Karalių šventės. Senovės lietuvių Kalėdos žymėjo senųjų metų pabaigą ir naujųjų pradžią.

Aš švenčiu Kalėdas su baliu ir dovanomis. Mes pirma daug valgom – daug valgių su žuvim, duona ir kt. Yra labai skanu, bet trunka labai ilgai. Po vakarienės mes einam prie eglutės, kur yra dovanos. Mes visi vieni kitiems paduodam dovanas. Visa tai vyksta dieną prieš Kalėdas.

Kai mano brolis ir aš atsibundam, mes vėl einam prie eglės, ir ten yra daugiau dovanų. Mes atidarom dovanas ir vėl kartu einam valgyti.

Paulius Elvikis, Maironio lit. mokyklos, 7 kl.

Aš švenčiu Kalėdas mano namuose. Mes perkam mūsų eglę Indianoj. Mes dedam daug lempučių ir papuošalus. Tada mes dedam didelę žvaigždę ant eglės viršūnės. Mano giminės ir draugai atneša daug valgyti. Kai pabaigiam valgyti, mes valgom pyragus. Tada atidarom mūsų dovanas. Mes sakom ačiū visiems. Vaikai bėga visur. Visi eina namo. Tada prasideda kita Kalėdų diena.

Nida Lendraitytė, Maironio lit. mokyklos, 7 kl.

TIKIU

Irena Šerelienė

ADVENTAS

Jau prasidėjo šaltokas, vėjuotas gruodis. Sniego dar nebuvo. Iki Kalėdų švenčių bebuvo likę tik trys Advento savaitės.

Šiandien Sigutę aplankė Mirga ir Guoda. Mergaitės linksmai šnekučiavosi apie mokyklinius įvykius, drauges ir artėjančias šventes.

Taip joms besikalbant, atėjo Sigutės močiutė, ant didelio padėklo nešdama pintinaitę skanių sausainių ir tris stiklines pieno.

— Iki vakarienės dar toli, tad atnešiau jums užkandėlį, – prabilo močiutė.

— O, ačiū, ačiū!.. – sušuko mergaitės.

Kai jos skaniai stiprinosi, močiutė užklausė:

— Na, o kaip jūs šiemet ruošiatės šventėms mokykloje?

— O, Močiut, šiemet mes ruošiame vaidinimą! – pradėjo Sigutė.

— Aš būsiu piemenėliu! – pasisakė Mirga.

— O mudvi su Sigute giedosime chore. Mariją vaidins aštunto skyriaus mergaitė... – tarė Guoda.

— Močiut, mes mokomės naujos, negirdėtos giesmės, kurią giedosime prieš vaidinimo pradžią: „Rasokit, dangūs“, bet nelabai suprantu, ką tai reiškia.

Močiutė nusišypsojo ir tyliai išgiedojo antrąjį giesmės posmą:

„....Kaip ryto saulės laukia viversėliai,

Laukiam, o Dieve, mes, akis pakėlę.

Laukiam ir prašom širdimi tyriausia:

Siųsk savo Sūnų, viengimį brangiausią."

— O, Jūs žinote tą giesmę! – šūktelėjo Mirga.

— Gal galite, p. Vaidotiene, mums paaiškinti – paprašė Guoda.

— Gerai, mergaitės, gerai. Susėskite.

— Tą giesmę mes giedojom jau tada, kai aš buvau dar maža mergaitė. Ją sukūrė muzikas Juozas Naujalis pagal pranašą Izaiją (48,5). Ji giedama tik Advente.

— Ką, Močiut, iš tikrųjų reiškia Adventas?

— O, Sigut, Adventas reiškia laukimą, ilgėsį. Kai mūsų sentėviai nusidėjo ir turėjo palikti Rojų, Dievas jiems pažadėjo atsiųsti Atpirkėją – Mesiją. Sakoma, kad žmonija laukė ir ilgėjosi Atpirkėjo keturis tūkstančius metų. Per tuos laikus buvo išgyventa daug nelaimių. Tik apie 750 m. prieš Kristų Izraelio pranašas Izaijas pradėjo kalbėti apie ateisiantį Mesiją. Tam ilgam 4 tūkstančių metų laukimui paminėti Bažnyčia ir įvedė 4 savaitių Adventą. Seniau žmonės Advento metu daugiau melsdavosi, atgailai pasninkaudavo du kart savaitėje, nekeldavo jokių triukšmingų pasilinksminimų.

— Močiut, kodėl dabar visi linksminasi kaip tik prieš Kalėdas?

— Kodėl namai puošiami, iliuminuojami ir krautuvėse triukšmas, garsi muzika ir visokios ryškios šviesos Advente? – klausė Mirga.

— Kodėl po Kalėdų viskas tuoj nurimsta ir tik bažnyčioje per pamaldas džiaugiamės Jėzaus gimimu? Atrodo, lyg sumaišyti

laikotarpiai... – pasisakė ir Guoda.

— Nežinau, mergaitės, nežinau... Žmonės atitolo nuo Dievo, – atsakė močiutė. — Dabar ir Rarotų nebėra...

— O kas yra Rarotos? – tuoj paklausė Sigutė.

— Kai aš buvau maža, mane močiutė vesdavosi į Rarotų mišias, – vėl prašneko močiutė. — Prisimenu, taip nesinorėdavo anksti keltis, bet vėliau būdavo labai gera. Rarotų mišios aukojamos aušrai brėkstant, tad išeidavom į bažnyčią dar tamsoj, žvaigždėms žibant. Ant didžiojo altoriaus būdavo šešios paprastos žvakės, o vidury jų – pati didžiausia ir gražiausia – septintoji žvakė. Ta žvakė vaizdavo švč. Mariją – Dievo Motinėle. Žmonija Jos gi laukė kaip aušros...

— Močiut, visa tai labai gražu, bet kodėl toks keistas tų mišių vardas? – vėl paklausė Sigutė.

— Mergaitės, Rarotų vardas irgi kilo iš tų pačių ilgesio žodžių: „Rasokite, dangūs..." Lotyniškai tie žodžiai yra: „Rorate coeli..." – ach, toliau nė nebepprisimenu. Kai dabar lotynų kalba nebevartojama bažnyčiose, viską pamiršau.

Močiutė nutilo.

Mirga paklausė:

— O dabar, p. Vaidotiene, ar yra dar Rarotų mišios Lietuvoje?

— Nežinau, vaikeliai... Viskas keičiasi, – kažkaip liūdnokai atsakė močiutė.

* * * * *

brėkšti – *aušti, švisti*

iliuminuoti – *šventiškai apšviesti*

šnekučiuotis – *tarpusavyje šnekėti*

MŪSŲ KŪRYBA

Rudens įvairenybės

Labas. Aš noriu jums papasakoti, kodėl man patinka ruduo. Pirmiausia, man patinka ruduo, nes galiu žaisti lapuose, važinėti su savo dviračiu, žaisti su savo draugais.

Rudenį ant žemės yra daug lapų prikritę. Aš su savo broliais žaidžiu ir voliuojuos tarp lapų. Man patinka, kai mes visus lapus sugrėbiame į vieną krūvą, tada mes šokame ir žaidžiame, kol mama sušunka „sustokite!“

Rudenį man patinka su savo dviračiu važinėti. Važiuoju per lapus ir įsivaizduoju, kad joju labai greitai ant arklio.

Labiausiai ruduo man patinka, kad galiu žaisti su savo draugais. Daug iš jų aš nemačiau per vasarą, nes dauguma buvo išvažiavę atostogom. Dabar visi grįžo, su jais susitinkame mokykloje, o po pamokų turime progos pažaisti lauke įvairius mūsų mėgstamus žaidimus.

Štai kodėl man patinka ruduo, galiu trumpai dar pakartoti: žaidžiu lapų krūvose, važinėju dviračiu ir žaidžiu su draugais. Rudens laikas yra labai geras. Kai pasibaigs ruduo, ateis Kalėdos ir vėl bus smagu. Aš mėgstu visus keturius metų laikus.

*Darius Aleksiusas,
ČLM, 5 sk. mokinys*

TRYS PROFESIJOS

Šiuo metu norėčiau siekti trijų profesijų: aktorius, krepšininko ir smėlio tinklinio žaidėjo. Būdamas aktorium, būčiau garsus ir žinomas visame pasaulyje. Daug filmų sukurčiau ir būčiau turtingas. Jei nepasisektų būti aktoriumi, krepšininko profesija būtų gerai. Aš mėgstu žaisti krepšinį. Turiu krepšį savo kambaryje ir lauke. Einu žaisti krepšinį du kartu savaitėje. Krepšininkai didelius pinigus uždirba. Paskutinė profesija būtų smėlio tinklinio žaidėjo, angliškai „pro beach“. Aš mėgstu ir tinklinį žaisti. Mano sesutė labai gerai šį žaidimą žaidžia, o kai paprašau ir man padeda. Labai mėgstu smėlį ir saulę. Žymiai sunkiau yra žaisti smėlyje negu ant grindų. Galėčiau net keliauti po visą pasaulį su savo komanda.

Apie sviedinį galvoju

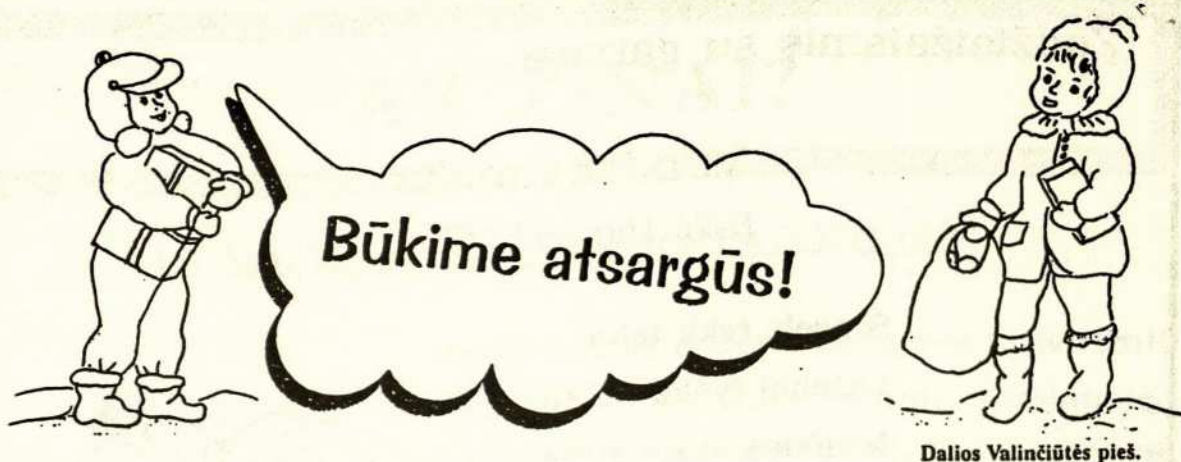
Į mokyklą aš važiuoju,
Saulė šviečia danguje.
Apie sviedinį galvoju,
Noriu būti aš lauke.

Noriu žaisti aš krepšinį,
Greitai bėgti, šokt aukštai.
Ir pataikyti į tinklą
Mano sviedinį gerai.

Bet jau baigias mano sapnas,
Nes mokykla netoli.
Vietoj sviediniu pažaisti,
Reiks diktantą man rašyt.

Aleksas Vilkas, 3 sk. mokinys,

Šv. Kazimiero lit. m-los, Los Angeles

Dalios Valinčiūtės pieš.

Žiema – tai gražus metų laikas. Ant langų šaltis išraižo nuostabias gėles, o balta žiema vilioja laukan. Vaikai mielai žaidžia, lipdo senį besmegenį, čiuožia ant ledo. Ima rogutes, slides ir važinėja nuo kalnelių. Reikia neužmiršti, kad negalima važinėti ten, kur dažnai važiuoja mašinos. Keliai žiemą slidūs ir mašiną sustabdyti labai sunku. Jeigu nuo kalniuko nulėktume tiesiai ant kelio, gali įvykti nelaimė. Būkime šią žiemą labai atsargūs.

*Violeta Daiva Radzevičiūtė
Pristavonių m-la, IV kl.*

* * * * *

KRINTA SNAIGĖS

Krinta baltos snaigės,
krinta pamažu,
nukrenta ant kelio
ant pilkų daržų.

Bėga mažas vaikas
baltu takeliu.
Bėga, kad suspėtų
mokyklon laiku.

*Alicija Janciulytė
Krasnagrudos m-kla, IV kl.*

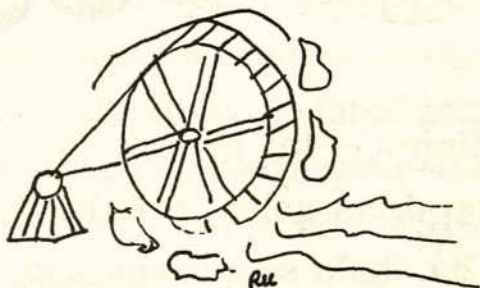
Žodžiaižaismis su garsais...

I. Vandens malūne

Rūta Udrienė '97 m.

Srovelė teka teka...
Lašeliai tyška taška,
Malūnas suka suka.

Lašelis gaudo lašą...
Lašeliai susilieja.
Auselė girdi klauso.

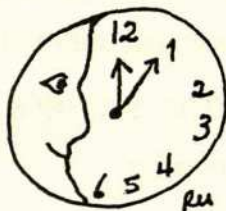

Širdelė plaka plaka...
Meilės vis jieško laukia,
Maldelė plaukia plaukia.

II. Laikas

Kas - ten - tuksi
Vis - nuo - sienos?
Pirm - sekundė,
Paskiau - dienos.

Lekia - eina
Jos - po - vieną
Oi - žiūrėk:
Jau - mėnesiena!

AR ŽINAI?

IŠ SAGŲ ATsirADIMO ISTORIJS

Piešė R. Vilkutė

Daugelis mūsų drabužėlių yra sutvirtinti sagomis. Jei ne jos, eitume atsilapoje, netvarkingi ir... amžinai sušalę. Sagos tapo vos ne pagrindine drabužio detale. O kaip jos atsirado?

Pirmykštis žmogus vietoj sagų naudojo pagaliukus, žuvų ar gyvulių kaulų gabalėlius, – jais jis pradurdavo odą ir taip ją reikalingose vietose sujungdavo.

Graikai ir romėnai mėgo fibulas – metalines sagtis – sagas. Pati paprasčiausia fibula – tai mums gerai žinomas angliškas segtukas – žiogelis. Bet jį išrado ne anglai, o romėnai. Toks segtukas, padarytas iš bronzos, iškastas visai neseniai ir priskiriamas I a. prieš Kristų.

Senovės graikams ir romėnams fibula buvo drabužių puošmena, rodanti jų savininko žymumą ir turtingumą. Vienos fibulos būdavo puošiamos brangakmeniais, liejamos iš gryno aukso, kitose būdavo iškalamos ištisos scenos.

Pirmosios sagos, panašios į dabartines, atsirado Viduramžiais – XII a. iš pradžių metalinės, odinės, kaulinės sagos puošdavo tik žymių žmonių kostiumus. Prastuomenė tenkindavosi raišteliais, segtukais ir vėliau į madą atėjusiu suvarstymu.

Pavyzdžiui, garsusis muškietininko apsiaustas su 150 sagų ir kilpų, išdėstytų šoninėse ir rankovių siūlėse, galėtų būti drabužis su ilgomis ir plonomis rankovėmis arba su trumpa pelerina.

Dailininkai dažnai paversdavo sagas tikrais miniatiūriniais meno

šedevrais. Juose piešdavo gražuolių portretus, gėlių puokštes, architektūros paminklus.

Pamažu sagos nustojo būti brangios puošmenos. Tam davė pradžią pirmiausia Venecijoje, o paskui ir kituose miestuose pagamintos stiklinės brangakmenių imitacijos. Štai 1828 metais iš vieno Čekoslovakijos miesto buvo išvežta du milijardai keturi šimtai milijonų sagų.

Mūsų laikais sagai atsirado rimtas konkurentas – užtrauktukas. Jis pagamintas XIX a. pab., jį sugalvojo švedų inžinierius S. Sanbeka. Jis suprato, kad užsegimas turi būti lankstus, o tam susikabinimo lankstelius reikėjo daryti kuo smulkesnius.

Taigi dabar turime du tarpusavyje konkuruojančius susegimus – sagas ir užtrauktukus.

SVEIKATA LĖKŠTĖJE

Pietūs. Visą laiką tuo pačiu metu. Susiruoši žaisti ir staiga turi eiti pietauti. Koks skirtumas, kada sriubą suvalgyti, kada kukulį nuryti!

Daugelis taip pagalvojat. O čia ir slypi paslaptis. Skrandis turi savo „laikroduką“. Artėja laikas valgyti, atsiranda skrandžio sulčių maistui virškinti. O jei nėra ko virškinti? Tada skrandžio sultys po truputį, tyliai, lėtai ima graužti skrandžio sieneles.

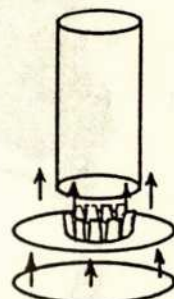
Štai jums ir atsiranda opelės ir skrandžio skausmai. Prisipažinkit, yra tarp jūsų ir mėgstančių skaityti valgant. Vargšas skrandis! Skaitydami jūs nesukramtot, o ryjat dideliais kąsniais. Ir tuos „maisto akmenis“ skrandis turės virškinti? Dėl saldumynų alpsta daugelis. Kas per daug, tas nesveika. Genda dantys, nuo ledų gali susirgti angina, o nuo daug šokolado išberia spuogais. Šiek tiek saldumynų reikia organizmui, bet valgykim su šalku. Visi produktai reikalingi, kuo įvairesnis maistas, tuo daugiau maistingų medžiagų gauna organizmas.

Taigi valgykime, skanaukime, bet su saiku.

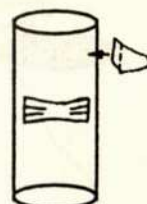

PIEŠTUKINĖ

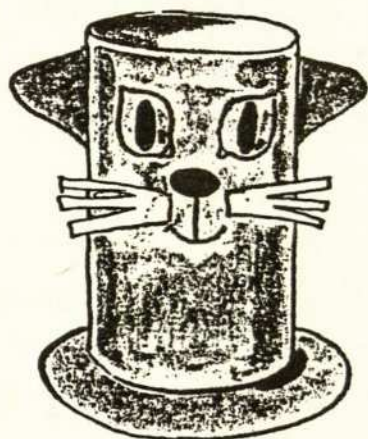
Šią pieštukinę – katinėlį gali pasidaryti iš kartoninės ritės, kuri lieka pasibaigus tualetinio popieriaus rulonėliui, ir spalvoto popieriaus. Išsikirpk iš spalvoto kartono 2 skirtulius, didesnius už ritės skersmenį. Pirmiausia reikia pritvirtinti ritę prie skritulio, todėl pastarojo centre pastačiusios ritę apibrėžkite pieštuku apie jo pagrindą apskritimą (1 pav.). Dabar iš centro iki nubrėžtojo apskritimo įkarpykite skritulio viduriuką vienodais tarpeliais, gautus „dantukus“ priklijuokite prie ritės apačios iš vidaus. Taip padarysite pieštukinės pagrindą, o tam, kad ji turėtų dugną, prie pagrindo priklijuokite antrąjį kartoninį skritulį. Taigi, belieka maloniausias

1 pav.

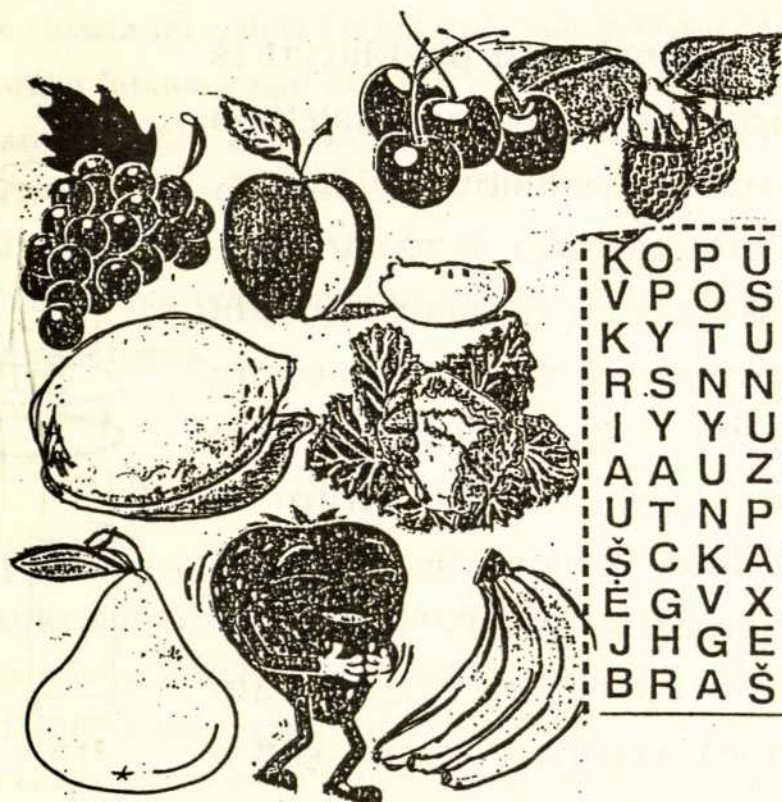
2 pav.

darbas – apklijuoti ritę tokios spalvos popieriumi, kokio katinėlio norėsite. Iškirpusios iš popieriaus priklijuokite ausis, nosį, akytes, pritvirtinkite ūsiukus (2 pav.), nupieškite nagučius. Štai ir jūsų pieštukinė – katinėlis. Tik prikraukite į ją pieštukų ir pastatykite ant savo stalo.

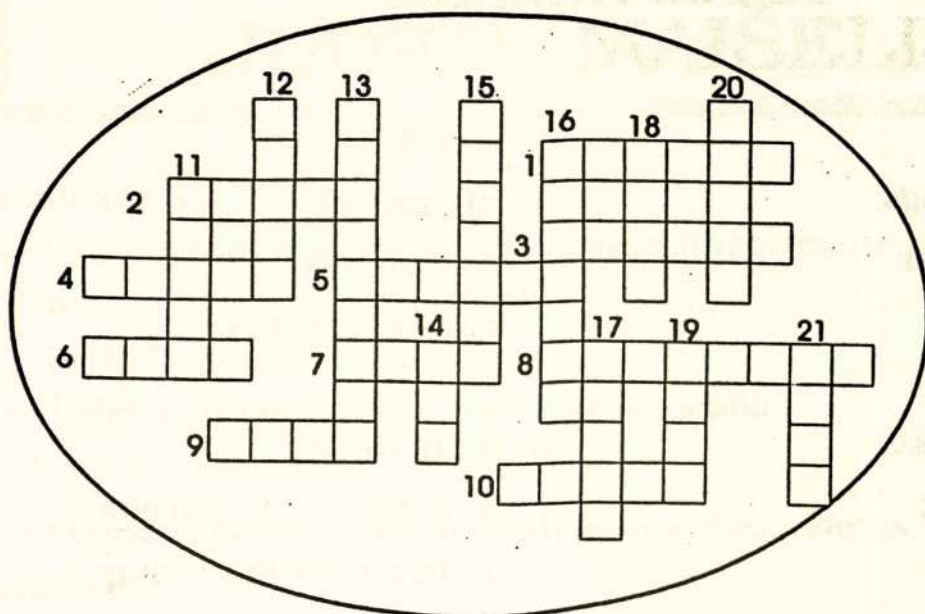
GALVOSŪKIAI

Suraskite lentelėje pavaizduotus vaisius ir daržoves.

K	O	P	Ū	S	T	A	S	O	P
V	P	O	S	Y	L	O	U	B	O
K	Y	T	U	D	B	A	U	Y	H
R	S	N	N	M	A	V	T	E	R
I	Y	Y	U	K	J	I	Z	A	V
A	A	U	Z	O	I	E	X	N	Y
U	T	N	P	A	G	T	H	I	Š
Š	C	K	A	M	N	Ė	L	R	N
Ė	G	V	X	N	S	S	S	T	I
J	H	G	E	R	A	B	J	I	O
B	R	A	Š	K	Ė	B	Q	C	S

Horizontaliai:

1. Balti pyragui kepti.
2. Motinos mergaitė.
3. Miško gyventojas.
4. Pastatas.
5. Per didelę upę.
6. Viena iš dviejų kaktoje.
7. Eina ir pukši.
8. Žaidimo vieta.
9. Žiemą vasarą žalia.
10. Siūti.

Vertikaliai:

11. Rūksta iš kamino.
12. Pvz., suktinis.
13. Ant stalo.
14. Išlindo iš maišo.
15. Per upelį.
16. Daug namų ir gatvių.
17. Maistui laikyti.
18. Mergaitės vardas.
19. Kitaip šuo.
20. Pasakų katino.
21. Mergaičių žaislas.

Atsakymai:

Horizontaliai: 1. miltai 2. dukra 3. elnias 4. namas 5. tiltas 6. akis 7. ežys
8. aikštė 9. eglė 10. adata
Vertikaliai: 11. dūmai 12. šokis 13. staltesė 14. yla 15. lieptas 16. miestas
17. indas 18. Lina 19. šuva 20. batai 21. lėlė

UŽBAIK PATARLES

1. Ką pasėsi, ...

- a) tas ir išaugs;
- b) tą ir pjausi;
- c) tą ir ėsi.

2. Negirk dienos...

- a) be vakaro;
- b) be saulės;
- c) be nakties.

3. Ir pelėda savo vaikus...

- a) peri;
- b) šeria;
- c) giria.

4. Ką išmoksi, ...

- a) ant pečių nenešiosi;
- b) tą ir mokėsi;
- c) tą ir šoksi.

5. Melo kojos...

- a) kreivos;
- b) trumpos;
- c) neša pavojus.

6. Daug rankų...

- a) didžią naštą pakelia;
- b) išraus mišką tankų;
- c) daug ir žmonių.

7. Kaip šauksi, ...

- a) taip ir plauksi;
- b) taip ir kalbėsi;
- c) taip ir atsilepsi.

8. Savo kieme ir gaidys...

- a) skraidys;
- b) kaip višta;
- c) drąsus.

Tikriausiai tau yra tekę girdėti šias patarles? Jei taip, tau bus nesunku surasti jų pabaigą.

JUOKŲ MAIŠELIS

Tomukas sako mamai:

— Labai gerai, kad jūs su tėčiu pavadinate mane Tomu.

— Kodėl? – nustemba mama.

— Todėl, kad būtent taip mane visi ir vadina.

...

— Mamyte, dabar tavo spintelėje bus daug vietos, – sako mažoji Vaidutė.

— Kodėl, dukryte?

— Visus tavo kvėpalus supyliau į vieną buteliuką...

...

Sodininkas pagauna savo sode obuolius bevagiantį vaiką.

— Na, aš tau parodysiu, kaip obuolius vogti! – sušunka sodininkas.

— Tai gerai! Nes nemokėdamas jau ketvirtą kartą įkliūnu.

...

Petriukas muziejuje užkliudė vazą. Toji nukrito ir sudužo.

— Ak! – sušuko prižiūrėtoja. — Tokia sena vaza!

— Tai gerai, – atsiduso vaikas. — O aš maniau, kad nauja.

...

— Loreta, kada tavo gimimo dieną?

— Kada svečiai ateis.

...

Petras mokosi važiuoti mašina.

— Tėti, kodėl gatvėje tiek daug žmonių, gal šiandien kokia šventė?

— Petrai, tu važiuoji šaligatviu...

Šeima planuoja vasaros atostogas. Sūnus:

— Norėčiau nuvykti ten, kur seniai nesu buvęs.

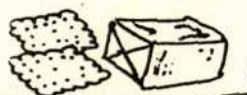
Tėvas:

— Tai keliauk pas kirpėją.

* * *

— Sūneli, – sako šiek tiek užpykusi mama, – šiandien spintelėje buvo du pyragėliai, o dabar tik vienas. Kaip tai atsitiko?

— Nežinau, mama, tikriausiai buvo tamsu ir aš nepastebėjau antro...

* * *

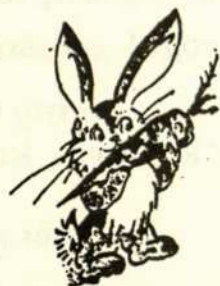
Sūnus klausia tėvą:

— Ar rašalas labai brangus?

— Ne, bet kodėl šito klausi?

— Mama labai supyko, nors tik truputį jo išliejau ant kilimo...

* * *

— Tėti, ar tiesa, kad tiems, kurie valgo morkas, gerėja regėjimas?

— Žinoma! Ar kada nors tu matei kiškį su akiniais?..

* * *

Tai priklauso nuo...

— Kiek laiko gyvena pelė? – klausia mokytoja.

— Tai priklauso... – dvejoja mokinukas.

— Nuo ko gi tai priklauso?

— Tai priklauso nuo katės! – nusprendžia berniukas.

* * *

— Laurute, tavo batukai ne ant tų kojų užmauti.

— Bet, mamyte, aš kitų kojų neturiu!

NESULAUKIAU

Laimutis B. Švalkus

Laukiu aš Kalėdų Senio,
laukiu, laukiu dovanų.
O Senelis kosti, stena
už miškų ir vandenų.

Brenda jis per sniegą gilų,
čiuožia ežerų ledu.
Dar toli, už šimto mylių
girdžiu trepteli padu.

O štai, va jau gale sodo
kyšteli balta barzda.
Klapteli vartus, atrodo,
barškina langan lazda.

O, ne jis, tai žaidžia vėjas,
žaidžia snaigių sūkurys.
Kai Senelis bus atėjęs,
paklabens drąsiai duris.

*Nuoširdžiai sveikiname EGLUTĖS skaitytojus ir
linkime gražių šv. Kalėdų!*

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Elenai Jasaitienei už 20 dol. auką

Liudui Reivydui už 5 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410